

Αντίο γλυκιά Κωνστάνς

written by Δημήτρης Λεβέντης | 22.02.2023

Τροφοδότησε τα όνειρα και τις ονειρώξεις των παιδιών της γενιάς μου η γυναίκα που παρέδωσε την ύστατη πνοή εδώ και μια βδομάδα.

Η Τζο Ρακέλ Τεχάδα ήταν κόρη ενός Βολιβιανού αεροναυπηγού εξ' ου τα εξωτικά της χαρακτηριστικά και το σοκολατένιο δέρμα της που δεν φέρνουν καθόλου σε κλασική αμερικάννα.

Όχι, αυτή η φιγούρα δεν ήταν Μπάρμπι ούτε χαζοχαρούμενη Μέριλιν ούτε υπερφίαλη Τέιλορ. Ήταν κάτι άλλο, με πλατύτερη επιρροή, για παγκοσμιοποιημένα γούστα, που ήρθε να δώσει την πέραν του Ατλαντικού απάντηση στις Ευρωπαϊές Μπριζίτ-Σοφίες-Ούρσουλες-Τζούλιες...

Μπορεί η αφίσα του φιλμ “Ένα εκατομμύριο χρόνια π.Χ” να την καθιέρωσε σαν γυναικεία παρουσία, αλλά το θέαμα ήταν απογοητευτικό, αν και έχει παραμείνει cult για τη γενική κιτσίλα του.

Η Ράκελ λάνσαρε το παράξενο «προϊστορικό» μπικίνι με ακατέργαστο δέρμα, που έκανε θραύση σε Γαλλία, Αγγλία και Ιταλία.

Αυτή η εικόνα δεν άφησε περιθώρια για διάλογο – ούτε στην ταινία, ούτε στη διαδοχή των ξανθών προτύπων με το λάγνο μοιραίο βλέμμα, που τώρα αντικαταστάθηκε με κείνη την λατινοαμερικάνικη ματιά που σπιθίζει.

Ο Άντι Ντιφρέν είχε βρει το επόμενο κορίτσι του τοίχου για την ελευθερία του μετά την Ρίτα Χέιγουορθ.*

Και ο χολιγουντιανός Κρόνος ένα νέο αντικείμενο πόθου.

Από εκεί κι έπειτα η ιδιόρρυθμη καταδίκη ήταν γεγονός.

Το όνομά της έγινε συνώνυμο μιας σεξουαλικότητας, η μορφή της συνόδευσε φαντασιώσεις, κατέστη σύντομα αξιακό παράδειγμα της αδιαμφισβήτητης καλλονής.

Η σύγκριση “Τι νομίζεις ότι είσαι; Η Μπριζίτ Μπαρντώ;” αντικαταστάθηκε με το «Ε δεν περνιέσαι και για Ράκελ Γουέλς» (θα άκουγες από μεγαλύτερους, ακόμα κι αν μεγάλωνες χρόνια αργότερα από το ντεμπούτο της).

Κι όμως, ήταν αξιόλογη ηθοποιός και δεν την προτίμησαν τυχαία σπουδαίοι σκηνοθέτες, που δεν την έστησαν σαν γλάστρα αλλά στηρίχθηκαν στο υποκριτικό της ταλέντο.

Ο παραμυθός Ρίτσαρντ Φλέτσερ στο “Fantastic voyage” (1966) (Ταξίδι στο άγνωστο), βασισμένο στο ομώνυμο βιβλίο Σ.Φ. Ασίμοβ με τους Στέφεν Μπόιντ, Ντόναλντ Πλέζανς, Άρθουρ Κένεντι

Ο Εντουάρντο ντε Φιλίπο στο “Spaga forte... piu forte... non capisco (1966), δίπλα στον ακαταμάχητο Μαρτσέλο, τίτλο που ο Έλληνας διανομέυς μεταγλώττισε στο πιασάρικο “Γυναίκα Δυναμίτης”.

Οι Ιταλοί την ξαναδεσμεύουν την ίδια χρονιά – και συγκεκριμένα ο Μάουρο Μπολονίνι της δίνει την ευκαιρία να κοντραριστεί με τις Μόνικα Βίτι – Κλαούντια Καρντινάλε – Καπισίν στο σπονδυλωτό αριστουργηματικό φιλμ “Le fate”μ, μαζί με τους Μονιτσέλι – Πιερλαντζελι – Σάλσε.

Οι νεράϊδες (Fate) μετατράπηκαν εδώ στις “Βασίλισσες”.

Ο θεατρικός Στάνλεϊ Ντόνεν (Τραγουδώντας στη βροχή) το 1967 της εμπιστεύεται τον ρόλο της σερβιτόρας Μάργκαρετ στην αγγλική παραγωγή “Bedazzled”(1967), όπου ο διάβολος (Πήτερ Κουκ) δίνει την ευκαιρία στον αγαθιάρη Ντάντλεϊ Μουρ με επτά ευχές να πραγματοποιήσει την κατάκτηση της Μάργκαρετ, κάτι που ο τρομερός Μουρ επανέλαβε στο “10”, πολύ αργότερα, με την Μπο Ντέρεκ ως αντικείμενο του πόθου. Οι Έλληνες διανομείς μετέτρεψαν τον τίτλο -λόγω των επτά ευχών- σε “Επτά θανάσιμα αμαρτήματα” λόγω Ράκελ... (δεν παιζόμαστε με τίποτε τελικά).

Ακολουθούν δύο καλογυρισμένα γουέστερν, το “Μπαντολέρ” (1968) του σπεσιαλίστα του είδους Άντριου Μακ Λάγκλεν, ανάμεσα σε Ντιν Μάρτιν και Τζέιμς Στιούαρτ, και την επόμενη χρονιά ο Τομ Γκρις τη μεταμορφώνει στην μεξικάνα Σαρίτα στα “100

τυφέκια”, ένα από τα πρώτα φιλμ που παίρνουν φιλοϊνδιάνικη θέση και μάλλον το πρώτο που ο σερίφης είναι αφροαμερικάνος, με τον Τζιμ Μπράουν στο ρόλο, που συμμαχεί με τους Γιακίς που βοηθάει ο ληστής τραπεζών Μπαρτ Ρέινολντς.

Ο Έντουαρντ Ντιμίτρικ στον “Κυανοπώγων” (1973), διασκευή του παραμυθιού του Περό “Barbe-Bleu” (1697), παρτενέρ του τεράστιου Μπάρτον, ανάμεσα σε Βίρνα Λίζι, Ναταλί Ντελόν και την πανέμορφη ερωτική Γερμανίδα Καρίν Σουμπέρτ.

Ο Χέρμπερτ Ρος στο θρίλερ ανώτερης κλάσης “The last of Sheila» (1973) (στα ελληνικά, η “Επικίνδυνη πρόσκληση”). Ευρηματική σεναριακή δουλειά των Άντονι Πέρκινς και Στέφεν Στονχάϊμ, που θα μπορούσε ενδεχομένως να θεωρηθεί και ως φόρος τιμής στο έργο της σπουδαίας Αγγλίδας συγγραφέως Άγκαθα Κρίστι, μιας και εδώ έχουμε ένα παιχνίδι θανάτου σε ιδιωτική κρουαζιέρα στα νερά της Μεσογείου και όχι στον Νείλο, δίπλα σε Μέισον, Κόμπερν, Μπέντζαμιν, Κάνον.

Ο Ρίτσαρντ Λέστερ, σε μια αρκετά πιστή μεταφορά του μυθιστορήματος του Δουμά, της αποδίδει τον ρόλο της Κουστάνς, της γλυκιάς ερωμένης του Ντ’ Αρτανιάν στις δύο επικές συνέχειες των “Τριών Σωματοφυλάκων” (1973-1974), με Όλιβερ Ριτ, Μάικλ Γιορκ, και τη Φέι Νταναγουέι ως δαιμόνια Μυλαίδη Ντε Γουίντερ.

Εκεί αναδεικνύει τις υποκριτικές της ικανότητες και κερδίζει επάξια τη “Χρυσή Σφαίρα” καλύτερης ηθοποιού το 1975 σε μια παρουσία κουμπωμένη ως το λαιμό με φορέματα εποχής χωρίς να χρειαστεί να επιδείξει το σώμα της.

Ο Κλοντ Ζιντί στο “L’animal» (1977) (Το Θηρίο), σε σενάριο του Μισέλ Οντιάρ, μαζί με τον Ζαν Πολ Μπελμοντό που ντύνεται γορίλας για να την απαγάγει τη στιγμή του γάμου της.

Ο Ρίτσαρντ Φλέτσερ στο “Πρίγκηψ και φτωχός” (1977), μια ακόμη μεταφορά του κλασσικού μυθιστορήματος του Μάρκ Τουέν στα εγγλέζικα στούντιο, όπου ερμηνεύει την απόμακρη Λαίδη Έντιθ.

Ο Ζερόμ Κορνιό στην ερωτική κωμωδία “Τρελή για κείνη” (1998) με την Οφελί Βιντέρ.

Τα 20 χρόνια τηλεόρασης από το 80 και μετά την έφθειραν σημαντικά.

Τέλος, έλαβε υποψηφιότητα για Χρυσή Σφαίρα το 1987 με το βασισμένο σε πραγματική ιστορία δράμα “Right to die” (ελληνικός τίτλος “Αγάπη δίχως αύριο”) του Πολ Γουέντκος, με τον Μίκαελ Γκρος, στο ρόλο μιας ευκατάστατης αστής ψυχολόγου που διαγνώσκεται με το νευροφυτικό σύνδρομο ALS που την οδηγεί στην ολική παράλυση και διαλέγει την ευθανασία.

Κατά τη φτωχή μου γνώμη ίσως η σπουδαιότερη και πλέον ώριμη ερμηνεία της σε ένα δράμα που δεν έφτασε ποτέ στις ελληνικές αίθουσες παρά μόνο στην τηλεόραση.

Η ίδια είχε παραδεχτεί ότι ήταν ένας από τους τρεις ρόλους για τους οποίους αισθανόταν περήφανη.

Στην αναρτημένη φωτό ως γλυκιά Κονστάνς όπου κυριαρχεί το πιο όμορφο στοιχείο της, το βλέμμα της.

Σ.Σ.: * Ο Άντι Ντιφρέιν (Τιμ Ρόμπινς) καλύπτει την τρύπα όπου σκάβει το τούνελ της δραπέτευσής του από τη φυλακή με μια αφίσα της Γουελς τη δεκαετία του '60 αντικαθιστώντας εκείνη της Χέιγουορθ στο θαυμάσιο "The Shawshank Redemption" αλλάζοντας πλέον σύμβολα κι εποχή.